

Sygn. akt III KRS 24/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania T. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 10 grudnia 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwóch stanowiskach sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach, obwieszczonych w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256,

z udziałem M. R.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lipca 2015 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury T. S. oraz przedstawienia z wnioskiem o powołanie na to stanowisko M. R. i w tej części przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako „Rada”) uchwałą nr [...] z dnia 10 grudnia 2014 r. postanowiła: 1) przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury: M. R. oraz A. S. oraz 2) nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w tym Sądzie kandydatur: A. J., W. K., T. K., A. S., T. S., P. T. i K. W..

W uzasadnieniu Rada wskazała, że na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Suwałkach, obwieszczone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256, zgłoszonych zostało dziewięć wyżej wymienionych kandydatur. Na posiedzeniu 10 grudnia 2014 r., na którym podjęto wymienioną wyżej uchwałę, Rada zaaprobowała kandydatury sędziego M. R. oraz sędzi A. S., zarekomendowane jednogłośnie przez zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu 8 grudnia 2014 r. Uznając argumentację Zespołu, że kandydatury te są najbardziej odpowiednie do objęcia wolnych stanowisk sędziowskich, Rada przedstawiła okoliczności i argumenty, przemawiające za takim stanowiskiem. Rada wskazała, że sędzia M. R. urodził się 26 stycznia 1974 r. w B.. W 1998 r. ukończył studia prawnicze na Wydziale Prawa Uniwersytetu w B. z wynikiem bardzo dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej złożył, w dniach 2, 4 i 18 kwietnia 2001 r., egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dobrym. Na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Suwałkach został powołany 16 grudnia 2003 r. Przed tą nominacją od 6 sierpnia 2001 r. pozostawał na stanowisku asesora sądowego. W ramach swoich obowiązków służbowych sędzia R. orzeka w sprawach karnych w II Wydziale Karnym, którego jest przewodniczącym od 1 września 2008 r. Począwszy od 2011 r. był wielokrotnie delegowany do orzekania w Sądzie Okręgowym w Suwałkach w postępowaniu odwoławczym w sprawach karnych. Ukończył ponadto szereg szkoleń zawodowych oraz w 2010 r. dwusemestralne studia podyplomowe w zakresie organizacji i zarządzania w wymiarze sprawiedliwości z wynikiem bardzo dobrym. Sędzia wizytator, który sporządził ocenę kwalifikacji kandydata, wyraził pogląd, że analiza zbadanych akt, dane statystyczne oraz pozytywne opinie służbowe prowadzą do wniosku, że sędzia M. R. w czasie wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego

uzyskał odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego potrzebnych na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Podkreślił bardzo dobrą stabilność orzecznictwa kandydata. Z kolei prezes Sądu Rejonowego w Suwałkach w opinii służbowej stwierdził, że kandydat swoje obowiązki wykonuje sumiennie, szybko podejmuje merytoryczne decyzje. Jego relacje ze współpracownikami są prawidłowe. Ma on duże umiejętności organizacyjne, co powoduje, że niejednokrotnie powierza mu się zastępowanie nieobecnych prezesa lub wiceprezesa Sądu. Cechuje go wysoka kultura osobista. Stale przy tym podnosi swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w wielu szkoleniach. W okresie objętym oceną nie wpłynęły na niego żadne skargi i nie toczyło się wobec niego żadne postępowanie dyscyplinarne. Nie zastosowano wobec niego wytyków orzecznich, ani też z zakresu sprawności postępowania sądowego. Zdaniem prezesa, sędzia M. R. w pełni zasługuje na powołanie go na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach. Kolegium Sądu Apelacyjnego w Białymstoku na posiedzeniu 10 października 2014 r. zaopiniowało kandydaturę M. R. na wolne stanowisko sędziowskie jako bardzo dobrą. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji Białostockiej w dniu 13 października 2014 r. kandydat uzyskał 61 głosów „za”, 4 „przeciw”, 11 „wstrzymujących się”. Podsumowując tę charakterystykę, Rada wskazała, że sędzia M. R. uzyskał odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego, potrzebnych na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Rada podkreśliła bardzo dobrą stabilność jego orzecznictwa oraz to, że uzyskał on, podobnie jak sędzia A.I.S., najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego na Kolegium oraz Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów. Zdaniem Rady, ich kandydatury wypełniają w najwyższym stopniu wskazane w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. 2011. Nr 126, poz. 714 ze zm. (dalej, jako „ustawa o KRS”), kryteria ustalania kolejności kandydatów do przedstawienia z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie spośród wszystkich zgłoszonych osób na stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach, obwieszczone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256.

W odniesieniu do pozostałych kandydatur, Rada jedynie skrótowo zaprezentowała sylwetkę sędziego P. T. (odwołującego się w niniejszej sprawie), który uzyskał trzecie w kolejności poparcie środowiska sędziowskiego na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów (54 głosy „za”, 8 „przeciw”, 15 „wstrzymujących się”). Jest on, zdaniem Rady, bardzo dobrym kandydatem na wolne stanowisko sędziowskie. Ma jednak krótszy staż orzeczniczy od obojga kandydatów, gdyż asesorem sądowym został mianowany 1 lipca 2006 r., powołany na stanowisko sędziowskie 30 czerwca 2009 r. a jego kandydatura została zaopiniowana jako „dobra plus” przez Kolegium Sądu. Powyższe, przy uzyskaniu porównywalnej do wybranych kandydatów oceny kwalifikacyjnej pracy, wraz z uzyskaniem niższego poparcia środowiska sędziowskiego na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów, czyni jego kandydaturę mniej odpowiednią do przedstawienia z wnioskiem na wolne stanowisko sędziowskie. W końcowej części uzasadnienia Rada wskazała, że na M. R. i A. S. oddano po 15 głosów „za” przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, na W. K. oddano 0 głosów „za”, 2 „przeciw” i 13 „wstrzymujących się”, zaś na pozostałych 6 kandydatów oddano po 15 głosów „wstrzymujących się” przy braku głosów „za” i „przeciw”.

T. S.. zaskarżył przedmiotową uchwałę w części, w której Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydaturę M. R. i nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach kandydatury T. S..

Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie: (1) art. 60 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS, przez ich niewłaściwe zastosowanie i tym samym pozbawienie prawa dostępu do stanowiska wyższego rzędu na jednakowych zasadach jak innych sędziów sądów powszechnych i nieprzedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego Sądu Rejonowego w Suwałkach T. S. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach ogłoszone Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 256; (2) art 33 ust. 1 ustawy o KRS przez brak wszechstronnego i rzetelnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji nominacyjnej; (3) art. 35 ust. 1 i 2 pkt. 1

i 2 ustawy o KRS, przez opracowanie listy rekomendowanych kandydatów w nieprawidłowej kolejności wbrew wskazaniom podniesionym przez ustawodawcę, z uwzględnieniem obligatoryjnej przesłanki jak ocena kwalifikacyjna i doświadczenie zawodowe oraz pomocniczo opinie przełożonych i rekomendacje, a także głosowania gremiów sądowych; (4) art. 42 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS przez doręczenie uzasadnienia o treści wewnętrznie sprzecznej i uniemożliwiającej skuteczną kontrolę przez Sąd Najwyższy oraz uniemożliwiającej realizację prawa do odwołania, ponieważ jego brzmienie nie wskazuje analizy żadnych kryteriów ustawowych oceny kandydata T. S., a jedynie ukazuje koncentrację wnioskowania na nie najistotniejszych okolicznościach, jak głosowania Kolegium i Zgromadzenia kandydata M. R. i niezasadnym uznaniu jego bardzo dobrej stabilności orzeczniczej, a nadto zaakcentowaniu w treści uzasadnienia dwóch kryteriów oceny kandydata P. T., jak poparcie środowiska i ocena Kolegium, podczas gdy dane zawodowe T. S. wskazują, że rzetelnie zobrazowanie porównania karnistów kontrkandydatów wskazywałoby na treść uchwały, która przedstawiałaby jego osobę z wnioskiem o powołanie na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie Radzie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że nie odnalazł nawet jednego słowa o swojej kandydaturze, pomimo dwudziestoletniego stażu pracy w sądownictwie oraz patronowaniu wszystkim kontrkandydatom w okresie ich aplikacji poza W. K., K. W. i A. S.. W uchwale zaznaczono bardzo dobrą stabilność orzecznictwa M. R., tymczasem lektura jego oceny kwalifikacyjnej i rzeczywistych danych statystycznych, nie może wskazywać, że wnioskowanie co do stabilności orzecznictwa jako okoliczności decydującej było prawidłowe.

Rada w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie. W uzasadnieniu odpowiedzi podniesiono, że T. S. ma dłuższy staż pracy na stanowisku asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego od M. R.. Krajowa Rada Sądownictwa miała jednak na względzie, że obaj kandydaci legitymują się na tyle długim stażem orzeczniczym, że w wypadku ich kandydatur nie stanowił on przesłanki różnicującej. Ponadto T. S., w odróżnieniu od wybranego kandydata, nie ukończył studiów

podyplomowych. Skarżący uzyskał ocenę kwalifikacyjną pracy, która niewątpliwie nie jest lepsza od oceny wybranego kandydata. Niezasadny jest zarzut podważający ustalenia zawarte w ocenie kwalifikacyjnej odnośnie do danych statystycznych pracy orzecniczej M.R., natomiast argument dotyczący nieuzasadnionego preferowania tej kandydatury przez sędziego wizytatora stanowi w istocie kwestionowanie rzetelności działania organów samorządu sędziowskiego.

M. R. złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na brak należytego wykazania obrazy prawa w uchwale Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 grudnia 2015r. nr [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, w sprawie indywidualnej wywołanej odwołaniem uczestnika postępowania od uchwały Rady, kognicja Sądu Najwyższego ogranicza się do zbadania zgodności zaskarżonej uchwały z prawem. Wynika stąd w szczególności, że w sprawach dotyczących obsady stanowisk sędziowskich Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do merytorycznej oceny kwalifikacji kandydata ani decydowania o tym, kto z większej liczby kandydatów powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Kontrola sądowa w omawianej kategorii spraw koncentruje się na ocenie przestrzegania przez Radę prawa równego dostępu do służby publicznej (sędziowskiej), tj. sprawdzenia, czy nabór ten został dokonany na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej (art. 60 Konstytucji). W konsekwencji, zgodnie z ustalonym stanowiskiem orzecznictwa Sądu Najwyższego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z tą oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Ocena, czy uchwała nie jest sprzeczna z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z

2013 r., poz. 427) czy w ustawie z dnia 26 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) oraz reguł obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS. Zgodnie z art. 44 ustawy o KRS, do postępowania w sprawach indywidualnych przed Radą stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, co oznacza w szczególności, że granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania przed Radą, są określone zakresem zaskarżenia uchwały oraz podstawami odwołania.

Jak wyżej wskazano, odwołujący się zarzucił Radzie naruszenie art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS oraz art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji. Zgodnie z pierwszym z tych przepisów, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Z kolei, stosownie do art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (pkt 1); opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (pkt 2). Natomiast według art. 42 ust. 1, uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Należy wskazać, że jakkolwiek art. 35 ust. 2 nie odnosi się bezpośrednio do Rady, jako organu podejmującego uchwałę, lecz do zespołu, to jednak Rada, podejmując następnie (po otrzymaniu stanowiska zespołu) *in gremio* uchwałę, rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie (art. 37 ust. 1) i jest oczywiste, że wymaganie wszechstronnego rozważenia sprawy obejmuje także ocenę prawidłowości stosowania przez zespół dyspozycji art. 35 ust. 2.

W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie pozwala na uznanie, że Rada przy ocenie poszczególnych kandydatów biorących udział w procedurze konkursowej na wolne stanowisko sędziowskie, spełniła wymaganie wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla

rozstrzygnięcia sprawy, przy zastosowaniu do wszystkich kandydatów przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów.

Z uzasadnienia zaskarżonej rozpatrywanym odwołaniem uchwały wynika, że Rada przy wyborze rekomendowanego do pełnienia urzędu na wolnym stanowisku sędziowskim w Sądzie Okręgowym w Suwałkach kandydata M. R. kierowała się: doświadczeniem zawodowym, ocenami kwalifikacyjnymi i poparciem środowiska sędziowskiego. W związku z tym, jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały - za kandydaturą M. R. przemawia wieloletnie doświadczenie orzecznicze, bardzo dobre oceny kwalifikacyjne, odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenie w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego, wysokie poparcie środowiska sędziowskiego oraz - jak to określono - „Na podkreślenie zasługuje też bardzo dobra stabilność jego orzecznictwa”.

W ocenie Sądu Najwyższego, argumentacja za takim stanowiskiem Rady, przedstawiona w uzasadnieniu uchwały, nie pozwala na uznanie, że Rada zastosowała w przedmiotowej procedurze konkursowej jasne i przejrzyste kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie. Przede wszystkim niejasna jest ocena kwalifikacji wybranego kandydata M. R., która w świetle art. 35 ust. 2 ustawy o KRS jest, jak już wyżej wskazano, najważniejszą z przesłanek, którymi powinna kierować się Rada, rozpatrując kandydatury na wolne stanowiska sędziowskie (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2012 r., III KRS 13/12, LEX nr 1619952). W tym zakresie Rada za istotny argument przemawiający za wyborem sędziego R. uznała „uzyskaną ocenę kwalifikacyjną”. W uzasadnieniu powołano się na stwierdzenie sędziego wizytatora oceniającego sędziego R., który uznał, że „Pan sędzia M. R. w czasie wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego uzyskał odpowiedni poziom wiedzy prawniczej, doświadczenia w stosowaniu w praktyce prawa karnego materialnego i procesowego oraz doświadczenia życiowego potrzebnych na stanowisku sędziego sądu okręgowego”. W tym kontekście nie jest oczywiste wcześniejsze stwierdzenie, że sędzia R. uzyskał bardzo dobre oceny kwalifikacyjne, skoro sędzia wizytator na określenie jego istotnych walorów zawodowych (wiedzy prawniczej, umiejętności praktycznych i dojrzałości zawodowej) użył wstrzemięźliwego zwrotu

„odpowiednie”, a innych ocen kwalifikacyjnych Rada nie wskazała. Wątpliwości budzi też sposób zastosowania przez Radę jednego z ważnych wskaźników kwalifikacji sędziego, jakim jest „stabilność orzecznictwa”. W odniesieniu do wybranego kandydata (sędziego R.) uznano, że za jego wyborem przemawia „bardzo dobra stabilność jego orzecznictwa”, nie precyzując, w czym się przejawiała i dlaczego była bardzo dobra. W uzasadnieniu nie ma zestawienia wskazanej oceny Rady z odpowiednimi informacjami dotyczącymi odwołującego się. Odwołujący się kwestionuje tę ocenę wskazując odpowiednie statystyki dotyczące okresu objętego oceną oraz twierdzi, że sędzia R. orzekał w sprawach jednotomowych i w trybie dobrowolnego poddania się karze.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w razie ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb, przy czym powinien być szerszy w stosunku do kandydatów mających zbliżoną sytuację, lokujących się przy granicy rozdzielającej uchwały pozytywne dla kandydatów od uchwał negatywnych (np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015; 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788). Podobnie Sąd Najwyższy wskazał, że gdy wyboru dokonano pomiędzy uczestnikami postępowania o zbliżonych predyspozycjach do powołania na wolne stanowisko sędziowskie, należy wyjaśnić motywy, jakie zadecydowały o wyniku konkursu (wyroki Sądu Najwyższego z: 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196; ZNSA 2011 Nr 1, poz. 93; 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie spełnia tych wymagań. Sąd Najwyższy podziela pogląd, że decyzja Rady poddaje się kontroli w postępowaniu odwoławczym, jeśli z jej uzasadnienia wynika, że wyłoniony kandydat spełnia przewidziane przepisami wymagania, a Rada dokonała wyboru najlepszego kandydata. Innymi słowy, w razie wielości kandydatów wymagane jest dokładne omówienie walorów kandydatów wybranych przez Radę,

a co do pozostałych dopuszcza się przedstawienie oceny ogólnej, sprowadzającej się do stwierdzenia, że nie spełnili oni stawianych wymogów w takim stopniu, jak wybrany kandydat i dlaczego. Z tego względu brak odrębnej charakterystyki każdego kandydata, który nie został przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie, nie narusza art. 42 ust. 1 i art. 44 ust. 3 ustawy o KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 Nr 13, poz. 166, 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636; 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637; 4 grudnia 2014 r. III KRS 65/14, LEX nr 1622133). Pogląd ten jest szczególnie aktualny w wypadkach, gdy o jedno miejsce ubiega się znaczna liczba kandydatów (kilkudziesięciu lub więcej niż stu) w związku z czym szczegółowe i opisowe przedstawienie okoliczności rozpoznawanych przez Radę w odniesieniu do wszystkich kandydatur jest zbędne, a nadto - jeśli w ogóle możliwe - przynajmniej znacznie utrudnione ze względów technicznych (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2014 r., III KRS 28/14, LEX nr 1738497). W niniejszej sprawie sytuacja jest jednak inna. Rada ani słowem nie wyjaśniła przyczyn nieprzedstawienia kandydatury odwołującego się sędziego S., ani innych odwołujących się sędziów (poza sędzią P. T.) Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w Suwałkach. Nie wskazała nawet, dlaczego nie poświęciła im w uzasadnieniu uwagi. Braku tego nie wypełnia ogólne stwierdzenie, zgodnie z którym kandydatury sędzi S. i sędziego R. są najbardziej odpowiednie. Nie wyjaśnia ono bowiem w najmniejszym stopniu, choćby zasadniczych powodów, dla których kandydatura skarżącego i kandydatury pozostałe są mniej odpowiednie, zwłaszcza że wszyscy oni przeszli procedurę kwalifikacyjną, otrzymali pozytywne opinie kwalifikacyjne, mają istotny staż orzeczniczy i inne osiągnięcia. W tej sytuacji uzasadnienie uchwały nie daje Sądowi Najwyższemu możliwości kontroli zgodności uchwały z prawem w zakresie dotyczącym odwołującego się, co narusza art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Bez wyjaśnienia wyżej wskazanych okoliczności i stosownego uzasadnienia przez Radę dokonanego przez nią wyboru, nie można - w ramach kognicji przysługującej Sądowi Najwyższemu na etapie postępowania odwoławczego - rozstrzygnąć, czy ostatecznie zastosowane przez Krajową Radę Sądownictwa kryteria oceny uczestników postępowania odpowiadają konstytucyjnym zasadom

demokratycznego państwa prawa, równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej, wyrażonym w art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS orzekł jak w sentencji wyroku.